

ปีนี้ผมก็ไม่รู้ว่าเป็นปีที่ผมไม่ถูกโศลกอะไรกับปีลิงเลขครับ เริ่มเกิดเรื่องสะตั้นปี เลข มีทั้งเจ็บปวด สะเทือนใจ เศร้าใจ ดีใจ ประทับใจ ประบนกันจนผมแยกไม่ออกว่า ขณะนี้ผมเป็นอะไร เพราะมันมากมายเหลือเกินกับสิ่งที่วิ่งเข้ามาไม่เว้นระยะเลย แต่ส่วนมากเกิน เก้าสิบเปอร์เซ็นต์เป็นเรื่องเจ็บปวดทั้งนั้นเลย คงจะเริ่มจากเหตุอันที่ผมต้องเริ่มเขียนเรื่องนี้ก็แล้วกัน เหตุอันจะมีดวงไม่ดีเริ่มจากต้นปี ผมก็สะเทือนใจไม่น้อยกับคนคนหนึ่งที่เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกันมาเลย นั่นคือ เจ้าสุนัขตัวน้อยของผมที่เลี้ยงดูมันมาไม่ต่างกับลูก ชื่อ “มูมู”

ชื่อนี้เธอเป็นคนตั้งให้ลูกของเราเอง ถูกคนใจบาป เอายาเบื่อให้มันกิน ผมและเธอไม่เห็นมันเลยแม้แต่ซาก หรือขนแม้แต่เส้นเดียว ตอนนั้นมีคนร่วมร้องไห้ และปลอบใจกันซึ่งกันและกันครับ ผมสัญญากับตัวเองว่าถ้าซื้อบ้านสักหลัง มีสนามกว้างพอเล็กน้อย จะหา “มูมู” ตัวใหม่มาเป็นเพื่อนคลายความเหงาของเราสองคนให้ได้ ยังครับเรื่องที่เจ็บปวดกว่านั้นยังไม่จบลง ยังประดังประเดเข้ามาจนผมตั้งตัวไม่ติด วันที่ 21 เมษายน ผมจำได้แม่นเลขครับ ผมไปทำงานเลิก งานสัก 5 โมงเย็นผมก็จะให้คนที่ผมรักประทับใจสักหน่อย ผมซื้อผลไม้ที่เธอชอบ “มังคุด” ครับ พอกลับมาถึงบ้าน ผมแทบสลบ ข้าวของของเธอหายไปหมด ผมนั่งมอง ถุง “มังคุด” จะเรียกว่า “มังคุด” หรือ “คุดมัง” ผมสุดจะเรียกได้ น้ำตาผมไหลริน สับสน ไม่รู้ทำอะไร นั่งอยู่อย่างนั้นจน ทุ่มเศฯ ๆ คิดดูเถอะครับเคยกลับบ้าน เคยกระเช้า เคยหยอกล้อกัน บัดนี้เธอไปไหน ผมสุดจะเดา และสุดจะตามหา แต่เท่าที่ผมคิดได้ตอนนั้น คือ เธอคงกลับบ้าน ผมหยิบโทรศัพท์โทรหาทันทีที่นั่นก็ออกในตอนนี้ใช่จริง ๆ ผมยังมีความหวัง(ผมคิดของผมอย่างนั้นนะ) ในที่สุดความจริงก็ปรากฏครับ เธอไปกับคนอื่น ก็คือคนที่ทำงานกับเธอนั่นเอง ผมเสียใจจนสุดบรรยายเลยครับ เท่าที่ทราบจากคนใน(ในที่ทำงานของเธอนั้นแหละ)เธอไม่ทราบว่าผมรู้จักคนในที่ทำงานเธอตั้งหลายคน เขาบอกว่าหมอนี้ท่วมเท เงินทองให้ สัญญากันว่าจะเปิดร้านซักอบรีด (เดี๋ยวนี้ก็เปิดแล้ว แต่ แม่เธอว่าเป็นเงินเธอ) ใช้จ่ายเงินเธอซึ่งเขาให้มากกว่าผมไป “ช่างเถอะครับ” ผมคิดของผมว่าผมต้องทำใจ แต่จนแล้วจนรอดผมก็ทำใจไม่ได้เลย ผมจำแม่นเลยว่า วันที่ 14 ธันวาคม ผมเป็นวันที่ผมมีความสุขที่สุด ผมไปขอหมั้นเธอเพราะผมคิดแล้วว่าเธอคือคนคนหนึ่งที่ผมรักจริง ๆ แต่บัดนี้ผมมีเพียงเสื้อตัวเล็ก ๆ ที่เธอ(ลืม)ทิ้งไว้ให้ผมนอนกอดนอน แล้วแอบร้องไห้ทุกคืนเลย ผมพยายามตามหา ติดตามถามข่าวบอกให้กลับบ้านเรานะครับ แต่ผมก็ถูกเธอปฏิเสธมาโดยตลอดครับ เธอจะไม่มาคืนดีกับผมอีกแล้ว (ผมจนลงอีกหรือเปล่าละ) แต่ผมก็เข้าข้างตัวเองเสมอว่า เธอคงจะกลับมาบ้าน ทุกอย่างมันอาจดีขึ้น อนิจจาไร้ผลครับความสัมพันธ์ของเขาคนนั้นกับเธอมากขึ้นจนเข้าบ้านอยู่ด้วยกันแล้ว เรื่องที่ผมแน่ใจและทำร้ายความรู้สึกผมมากที่สุดครั้งหนึ่งคือ วันหนึ่งผมคิดถึงเธอมาก ผมนั่งดื่มเบียร์ไปจำนวนหนึ่ง (คงไม่ต้องบอกว่าเท่าไรนะ) เท่าที่ทำให้ผมคิดถึงจนหัวใจผมบ๊อบบี้บ๊อบบี้แหละ วันนั้นฝนตกพรา ๆ บ้านเธออยู่ห่างไกลจากที่พักผม ร่มร้อย กว่ากิโลครับ ผมเลยขับมอเตอร์ไซค์เพื่อไปหาเธอ ขอเห็นหน้า

ลัคนิกก็ยี้ดี โชคร้ายครับ ข้างนอกมันหนาวแต่ผมใส่เสื้อหนาๆ อุ่น ๆ ขับไปร้องไห้ไป แล้วก็เบรียงท้ายรถปิ๊กอัพครับ แขนผมเคาะ เจ้าของรถเขาก็ใจดีครับขอบัตรผมไว้ ผมบอกความจริงว่าผมจะไปตามหาคนที่ผมรัก เขาก็ให้ผมไป ผมก็ขับต่อไป จนถึงหน้าบ้านเธอ หน้าบ้านปิดอยู่ ผมเริ่มเจ็บและหนาวมากขึ้น ผมเลยเรียกเธอ เจียบ ไม่มีแม่เสียงตอบใด ๆ มีแต่เจ้าต๋อก็เท่านั้นที่นั่งมองผมอย่างงง ๆ เท่าที่ผมนึกได้ตอนนั้นคือโทรศัพท์ซิคครับ ผมรีบโทรหาทันที เสียงเธอตอบครับ ว่าอยู่บ้าน ผมเลยบอกว่าผมก็อยู่หน้าบ้านนี้แหละ ขอยาแก้ปวดหน่อยผมปวดแขนมาก แต่เสียงที่ตอบกลับมาคือ “แล้ว ไปทำไม ใครเขาให้ไป ตอนนี้อยู่ในเมือง” และไม่กลับบ้านเป็นอาทิตย์แล้ว (แม่เธอบอกเอง) ผมรู้ทันทีว่า ทุกสิ่งที่คนในพูดเป็นความจริง เธอโกหกผม หลอกผมเข้าแล้วเต็ม ๆ ผมปล่อยโซ่หน้าบ้านโดยไม่อายใครทั้งสิ้น แต่ผมคิดเข้าข้างตัวเองว่า เธออาจนอนบ้านแม่เธอซึ่ง ห่างไปอีกประมาณ 7 กิโลเมตร ปรึกษาอะไรกับแม่เจ็ดกิโลครับ มาเป็นเกือบร้อยกิโลผมก็ทนเจ็บขับมาแล้ว แต่เมื่อผมไปถึงอนิจจาไม่พบครับ แม่บอกว่าเธอไม่กลับบ้านเป็นอาทิตย์แล้ว แล้วจะให้ผมอยู่ทำไม อยู่เพื่ออะไร ผมก็ต้องขับรถกลับตอนนั้นเลย เจ็บทั้งกาย ทั้งหัวใจที่บอบสลายกลับมา เพื่อตายรังเดิมที่มีแต่ภาพเก่า ๆ แต่แล้วผมก็กลับไม่ถึงบ้านครับ เป็นอันต้องพักกลางทางเพราะฝืนต่อไปไม่ไหวแล้ว มันทั้งหนาว ทั้งเจ็บ ทั้งหัวใจสลายหมดเลย ผมพยายามติดต่อเธออีกครั้งว่าผมถูกรถชน แต่คำตอบที่เสียดแทงความรู้สึกของผมที่ผมไม่เคยคิดว่าจะได้ยินจากคนที่ผมรักมากที่สุดคนหนึ่ง “สมน้ำหน้า ใครเขาใช้ให้ไป” จริงอย่างเธอว่า ใครให้ไป ผมไปของผมเอง แต่ผมผิดใจใหม่ที่ผมคิดถึงคนที่ผมรัก และผมตามหาเธอ ผมผิดใจใหม่ที่ผมรักเธอ คิดถึงเธอ ..

ช่างเถอะครับผมร้องไห้จนไม่รู้ว่าผมจะร้องไห้อย่างไรให้สาแก่ใจผม ยอมรับว่าอ่อนแอที่สุด ความเข้มแข็งของผมหมดลง ณ บัดนั้น ผมหวอนคิดตั้งแต่เคยรักกัน “น้องห่วงพี่ นะคะ” แต่ตอนนี้กลับจากหน้ามือเป็นหลัง (ติน)เลยครับ เป็นไปได้ แต่ผมก็คิดมาโดยตลอดว่าเธอจะกลับบ้าน กลับบ้าน เธอก็บ่ายเบี่ยงมาโดยตลอด ขนาด ปิดโทรศัพท์เลย แล้วบอกว่าชายไปแล้ว ถ้าผมเป็นเบิร์ตกับเสก จะร้องเพลงอมพระมาพูดก็ไม่เชื่อ เพราะอะไรครับ ธรรมดาขายเครื่องผมไม่คิดใจครับ แต่ใครจะซื้อซิมเก่ามาเติมเงิน ในเมื่อซื้อซิมใหม่ ราคาถูก ไปโมชั่นเพียบ (ไม่เชื่อถามท่านนายกคูลิ แฮ่ ๆ เล่นของสูง) และที่สำคัญซิมนั้นยังไม่หมดอายุการใช้งานเลยนะ หลังจากนั้นสามเดือนต่อมา ผมลองโทรฯไป มีเสียงตอบกลับเบอร์เดิมแต่เป็นเสียงผู้ชายบอกเป็นลุง (ผมรู้ว่าเป็นใคร) เธอให้อามาให้ใช้ แต่พอถามเธอเธอบอกว่าชายไปแล้ว หว่า จะให้อ้อมเอาวิหารเจดิมมาพูดผมจะเชื่อหรือเปล่าเนี่ย เชื่อไหมครับ ผมก็ยังโทรตามหาอีกเหมือนเดิมโดยตลอด เธอก็แบ่งรับแบ่งสู้มาโดยตลอดเหมือนเดิม เรื่องผู้ชายคนใหม่ของเธอ แต่ด้วยอะไรก็ตาม ผมก็ยังมีเชื่ออยู่สองประการคือ ประการที่หนึ่งผู้ชายคนนั้นมีลูกสองคนแล้วที่สำคัญเขาไม่ได้หย่ากันนะซิ ประการที่สองเธอเคยประมาทที่ทำงานของเธอเองว่ามั่วกันไปหมดเดี๋ยวคนนั้นเอาคนนี้เดี๋ยวคนนี้อาคนนั้นมาโดยตลอด แต่แล้วตอนนี้เหมือนกับว่าเธอกลืนน้ำลายตัวเองหรือเปล่า แต่ยังไงผมก็ยังเชื่ออยู่ครับว่าเธอยังมีมโนธรรมอยู่ แต่อาจด้วยอำนาจเงินทำให้เธอตามีคבוד (ตอนนี้กลัวว่าจะบอดสนิทเสีย

แล้วซิ) ถึงขนาดว่า”คนใน”ที่ทำงานของเธอเองสงสารผม “อ้ายคนหัวใจบ้าบิ่น”อย่างผมบอกว่า เขาอยู่
กันที่ไหน ทำอะไรกันบ้าง เปิดร้านซักอบรีดกันที่ไหน เอาใครมาเฝ้าร้าน ฯลฯ (ปวดหัวไปหมด)
ทำไมผมต้องรับรู้ด้วย เพราะผมยังเชื่อว่าเธอเข้าใจ (เข้าใจตัวเอง) ให้ความมันนานไปจะได้ลืมเธอ
แต่พยายามแล้ว เวลากลับบ้านก็ยังเจ็บเหมือนเดิม คิดถึงเหมือนเดิม ผมหนีความจริงนี้ไม่ได้เลย
นอนหลับนอนสะดุ้งทุกทีเลยครับ บางทีก็นอนกอดเสื้อเธอร้องไห้ทุกที แต่สำหรับคนอื่น ๆ ที่เห็น
ผม จะทำตัวให้ปกติที่สุด (บ้าใหม่ครับ) ยิงนานเข้าผมยิ่งบ้าหนักขึ้น ผมอยากหนีจากบ้านหลังนี้เสีย
จริง ๆ วันเกิดแม่ของผมก็โทรไปอวยพร วันแม่ก็โทรไปกราบ แต่ผมก็ได้รับคำที่เจ็บปวด
ตามเดิมว่า “โทรไปทำไม บอกแล้วไม่ให้โทร “ เธอเกลียดผมเรื่องอะไรผมยังงง แล้วจะให้แม่เกลียด
ผมด้วยทำไม และผมก็ไม่ได้โกรธเกลียดแม่ของเธอแม้แต่น้อยเลยจริง พับผ่าซิเฮ้อ ก็ผมรักเธอขนาด
เห็นร่องเท้าเธอผมยังนั่งคุยกับร่องเท้าเธอเลยครับ ตุ๊กแกที่เดินบนเพดานร้องผมยังคิดถึงเธอเลย
เพราะเธอกลัวตุ๊กแกตัวนั้น ....(ฮา) แต่ผมจำไม่ออก....